

קנג:

עין משפט
גור מצוה

קבא א מ"י פ"ח מ"ג
ועי התנה נלכח מ
מנן עבד פ"ג ט"ז
פ"י ד"ג ס"ג
קבא ב ג מ"י פ"ח מ"ג
אבות טעמיה הלכה
ז

רבינו גרשום

אמר רבא. בתי השתא
אולנין דמסכתר כדאמר
קבל וזרי דהוה קבוי
מכתיב עליי שלא עבדי
מחילי: אמר ליה אביי. עבדי
פולח אלו בתי השתא:
זמן ספינה. שבעה ימים
שריבין לך אנשיי שפירי בה
ליאבוך וזמא לבי נותנין
עלוי חומרי חיים שאין
משיאין נשותיהם דרביי
שנא שתיקין לחוץ במקום
רחוק שרון חיים וחומר
דחוק שאם כותים דרי אוחן
שבעה שתיין ובערתי
אין אולנין ורימה בחוקת
שתי חיי דאיכא ליפטר
מתי: חולין שרוב חולין
לחיים לא כיש. שמתנין
עלוי חומרי חיים ואיכא
למטר דנרפא וקם מחילי
זמנין מואתה מתנה: כאן
אלא לא שמעתי דרבא
דדאול בתי השתא: וזן
נתן כדמריא. אל כהה בה
כשנותן מתנה שכיר כרע
ההו. אחר ששכיר שרוב
היה עמך וזו הוה אמר
בריה ריה: פי מוציא מיד
הוה שכיב ערוב מוציא
מיו בלא ראיא שנכסין הן
בשרותו ובחוקתו ונכסין
בחוקתו קיימי הן וזן
מוציאין קיימי הן וזן
היה כשנותן לו דברי ר' י
יעקב: ר' נתן אומר אם
בריא היה כן. אלמא דבר
השתא אולנין דיימין ליי
שבריא היה או לא הייה
ראיה רשביב כתיב הוה:
אמר ר' אלעזר ל' מחלוקת
ר' יעקב כשהלוקח ר'
יעקב ור' נתן. כדארייקן
לענין נשואין. דמן הבקעה
סומכין שביב ליתא חמה
רשות היחיד לישבא חמה
יחיד מביא סאתים וזן
מטילין ל' אלף בארבע
והורק מרשות הרבים
חייב תשאת ספני שיש
להחיות. רשות הרבים
ל' טומאה הוהיל התבואה
כיבית חמה ככז בני אוס
קבורה אין מוכר בני אוס
לעבור דר' ליה. דרבא
כדריי לענין טומאה דכל
כרע טומאה כדריי ספינה
טעור. כדכתיב ותיחיד וספינה
נטמאה. אין ספק טומאה
שיב בבקעה פסוקי רשות
יבמות הגשמים רשות
היחיד לכאן ולכאן בין
לשבת בין לטומאה. לפי
שריא ורעה ומנכין מביא
דריש ורגל. ואמר רבא
לא שנו דבקעה כימות
החמה רשות היחיד לשבת
ורשות הרבים לטומאה אלא
שלא עברו עליה שוב
ימות הגשמים. זן אגרי
הדשא: ימות החמה שריב
היחיד לכאן ולכאן בין
לשבת לטומאה לפי שבת
היה אולי בתי השתא. וזן
יעקב כדריי ליה דלא שבת
לפי השתא ותיק כ' נתן.
וחכמי אורזים המוציא
מחבירו עלוי הראיה הוהיל
דמון (דבעל מתנה) בחוק
הוא על המקבל להביא
ראיה שבריא היה:

השתא ומה ספינה שרובין לאבד בו. הקשה הר"ר יצחק כ"ר
מאיר אמאי לא פריך ליה מדמתן בניעין (דף מה. וסו)
הינשו זקן או חולה (ס) בחוקת שהוא קיים ואוכלת אשתו בתרומה ולא
אמרי' דלמא מת ואינה קושיא דהתם
לכסוף ולא היו לנו לומר שעמד אי
לא משום דמדמתין ליה לנפשיה
המטורפת בים דהוי כמו שסופן לאבד
במים ואפ"ה שניצין להו בחוקת שהם
חיים עדיין א"י מההיא משנה לא
היה יכול להיות אלף שהוא בחוקתו
כמו שהינשו אבל מהך משנה יש
להוכיח שגזול מחלו כמו בני הספינה
(ס) המטילים בים שגזול מן המים:
במאן אוליא הא שמעתיא דרבה
בר' נתן. וז"ל אמאי לא

קאמר כ"ר"מ דרבה גופיה מוקי לקמן
ר' נתן כ"ר"מ דמתני' ו"ל דלמשום דר'
נתני' דינא הוא ונחית לעומקא דינא
ומטעם זה פי' אין רבינו שמואל הלכה
כרבה אי נמי דמתני' לא מוכחא
כדינא (י) שהוא בחוקת בריא עמה
אבל ממילתיה דרבי נתן שמעתי הכי
דנדיא: והן אין מוציאין בידו אלא
בראיה. וז"ל שפיטא כיון שהוא מוציא
מידם בלא ראיא שהן אין מוציאין
בראיא בלא ראיא ו"ל דהא קמ"ל דהא
בראיא מוציאין א"ר"פ שאין השטר
מוכיח שהיה בריא: ר"ב נתן אומר אם בריא הוא עליו להביא
ראיה בו. אומר ר"י דהך סוגיא דהכא לית לה כההיא סוגיא דפ'
בתרא דקדושין (דף עט.) דקאמר התם קדשה אביה נדרך ומקדשה
היא עלמה בעיר והרי היא בוגרת רב אמר רבי היא בוגרת לפיטו
ושמואל אומר חוששין להודעו שניהם וקאמר התם רבי למה כנחלי מי
מוציא מיד מי הוא מוציא מידם בלא ראיא כו' לימא רב דלמר כרבי
נתן ושמואל דלמר כרבי יעקב אמר לך שמואל אנה דלמרי אפי'
כרבי נתן עד כאן לא קאמר ר' נתן התם אלף דכולי עלמא
בחוקת בריאין קיימין (והוא) דמפיק נפשיה מחוקת בריאין עלוי
להביא ראיא אלף הכא מי מפיק נפשיה מחוקת וא"כ ה"י ארו
ראיה מייבי מר' נתן לרבה התם היינו טעמא דכ"ע בחוקת בריאין
קיימי אבל הכא אין לנו לומר שהיה בחוקת שביב מרע שלא עמד
דשנא עמה ומסופא נמי דקתני אס שביב מרע הוא עליה לרבי
ראיה שהיה בריא אינו ראיא דהתם היינו טעמא דלוקי ממונא
לחוקיה ודנדרבה דהכא אינא חוקת ממון לגבי יורשים אלף לאו
ש"מ דלית לה לך סוגיא כפרא דהתם: **בירמות הגשמים**
רשות היחיד אבאן אולנין. פי' רבינו מנשה דינמות הגשמים אין
בני אדם נכסין בתוכה מפני רוב הגשמים ואין נראה שאין זה המחמת
מילוי מים אלף מפני התבואה דקתני בתוספתא (פ"ו דטריה) שהביא
רבינו מנשה (ס) דקתני אלו ימות החמה משמעך התבואה
ממקומה והא דקתני סופא (ל) את ימי הגשמים משמך רביעה
שהיה לאו היינו מפני רוב המים אלף שמשם אולנין גדלים הורעים
ודרישת הרגל מוקת להם דתניא כס"פ מרובה (כ"ק דף פא.)
מהלכים בשבילי הרשות משמך רביעה שניה שמשם אולנין דרישת
הרגל מוקת לורעים ולתבואה:

רשות היחיד לשבת ורשות הרבים אטומאה: כפ"ק דשבת
(דף ז') פליגי בה אמוראי איכא מאן דמוקי לה בבקעה
שהוקפה מהרבע (ס) רשות רה"ר לטומאה שאפי' חצר שנכנסים
בה צו ויואלין צו אמרי' בעירובין (דף ט.) דהוי רשות הרבים
לטומאה כ"ש בבקעה שהלכים בה מדיר ואיכא דמוקי לה בלא
הוקפה והוי כמנולת אמואי קרי לה רשות היחיד לפי שאינה רה"ר:
אמר רבא א' שנו א"א שא"א עברו עליה ימות הגשמים. פי' רשבי"ם שעברו עליה ימות הגשמים הבקעה (ס) ואפ"ה ימות החמה
וקודם שעברו ימות הגשמים לא תהיה רשות היחיד ועוד דלא מני לוקומה למילתיה דרבא דהכא אלף למ"ד כפ"ק דשבת (סס) והוא
שיש לה גזר מנ' רוחמיה ועוד אמרי' רבא לילמיה הכא יומא שאר מקומות שבגמרא שהביא הך משנה ופי' רבינו
הנחל דלענין טומאה קאי ו"ה"ק לא שנו אלף שלא עברו על טומאה זו ימות הגשמים ולא אס נכנס ימות החמה הוי רשות הרבים
אבל אס עברו על טומאה זו ימות הגשמים אפילו נכנס בה בימות החמה וזא לשאל בימות החמה הוי רשות היחיד גם על פירוש
זה (קשה) תמיה גדולה היא למי יחסך רשות היחיד כיון דנכנס בימות החמה וזא לשאל בימות החמה ודוחק לומר דחומר'א
דרבנן היא ועוד דקמה למה אומר רבא דבריו נכאן יותר מנשאר מקומות דמיימי הך משנה ו"ל דהא נמי לא קשה רבי
דפירש רבינו הנחל דרבא חולק אדרי"א ולא כתב יותר ונראה (ס) ידחולק בענין זה מדלמר רבא אס עברו עליה ימות הגשמים הוי
רה"י אפילו בה לשאל בימות החמה ונכנס בימות החמה א"כ לא אולי חקר השתא חר שעת שאילת ושמת'א דכדרי' ר' יוחנן רזיה לומר
דלחיתא בירושלמי עלה בפרק מי שמת אמר ר' יוחנן נטמא נספק בקעה בין בימות החמה בין בימות הגשמים מחלוקת ר"מ
וחכמיה בל לשאל בימות החמה שאלין לו בימות החמה הגשמים שאלין לו בימות הגשמים א"ר יוחנן (ס) ולבד ימים
המקומים לגשמים (י) ותנן בתוספתא (י) ותנן בתוספתא אלו הן ימות החמה מחכיה ימות הגשמים שמתך רביעה שהיה
וגרלה

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

אמר רבה הרי. אנו רואין שהוא מת וצמר השתא אולנין (י) והעמדנו
על חוקת מיתתו יש לנו לומר שמחן אותו מולי מת וקנה המקבל
מתנה: א"ל אביי. מאן לימא לך דמההוא חולי אפטר לבית עולמיה
והלא רוב חולים לחיים וחזר בו ואחרי כן חלה ומת: **השאלא** ומה
ספינות. הטובות בים שרובן ליאבד
ואפ"ה נותנין עליו חומרי חיים
וחומרי ממים דמתן כפ' כל הגט
(גיטין ד' מה): אבל עיר שכבשה כרכוס
וספינה שאבדה בים נותנין עליו
חומרי חיים וחומרי ממים בת כהן
לישראל בה ישראל לכהן שמהן אין
אוכלות בתרומה: **חולים שרוב חולים**
לחיים. דמתן (גיטין סס.) המציא גט
ממדינת הים והינשו זקן או חולה
(ס) נותנין לה בחוקת'א צלמא (כ"מ)
כל שכן דימא עמד וחזר בו. ומיהו
(רבא) (רבנן) לא הדר ביה וק"ל
כוותיה דשמעתיא דרבי נתן אולא
דק"ל כותמיה כדלמרי' צלמא (כ"מ)
ד' ק"ל: ר' נתן דינא הוא ונחית לעומקא
כמוכ כה לא שנו ממתת בריא ולא
לשון מתנה שביב מרע כי מתני' זה
אומר בריא היית זה אומר שביב
מרע הייתי: **הוא מוציא מידיו**. ונתן
עומד בנכסיו וכוזה כהן דהעמד
נכסיו על חוקתו יד בעל השטר שזא

למנוע נכסיו של זה על התמורה דלא אולנין בתי השתא (ו) כדלמרי'
דרוב חולים לחיים דלחיה למימר דהדר ביה: **והס אין מוציאין**
מידו. א"כ מציאין ראייה בעדים שבריה היה: **אס בריא הוא.**
כשתעמדה בדין עליו וכו' דלולנין בתי השתא: **אמר ר' א**
ולענין טומאה דק"ל (טוה מה:) ספק טומאה כרבי' ספינו טמא ובר"ר
ספינו טהור וק"ל נמי דבקעה בימות החמה רשות הרבים
לטומאה ובימות הגשמים רשות היחיד לטומאה דמתן כו': **במחלוקת**
כי היכי דנחלקו ר' יעקב ור' נתן במתנה סתם אי אולנין בתי
השתא או בתי חוקת נכסיה הכי נמי אפליגו גבי טומאה שאס בל
אדם לבי' ושאל על שנכנס לבקעה ואין יודע מתי נכנס אי
בימות החמה וטהור אי בימות הגשמים וטמא חזין אס עמה
כשנשאל ימות החמה הן טהור הוא דלולנין בתי השתא לר' יעקב
ואס ימות הגשמים הוא טמא דבתי השתא לרבי' נתן. **דבקעה**
דלול בתי חוקת העמד טהור על חוקתו וטהור עד שיצאו עדים
ועידו שימות הגשמים נכנס: **דסן בקעה** כו'. מסויגת בגדר
כפי' ורבי' היא לשבת ואפי' היא קרפף יותר מניח סאתים
(י) לזרוק בתוכו מרה"ר חייב לטלטל אסור: **רה"ר טומאה**.
דלאו מקום סמירה הוא אבל בימות הגשמים שיש שם זרעים
אין נכנסים לתוכה והוי מקום סמירה וספק טומאה טמא: **אמר**
רבא לא שנו כו'. מילמא באפי' נפשה היא והמפרש דלמילתיה
דרי"א דלרבא קאי אינו אלף טועה דרבא בתרא הוא ו"ל לדמוק
מילתיה דרבי אלעזר ולהעמידה על פירוש רבא: **לא שנו**. דבקעה
בימות החמה רה"ר לטומאה: **אלף שלא עברו**. על בקעה זו
ימות הגשמים משגדרוה אבל עברו עליה ימות הגשמים מו לא
פקע מניה שם רה"י אפילו שגשמי ימות החמה ומיהו לעולם
רה"י לכאן ולכאן וכפרה מעלייתא היא או חומר'א דרבנן הוא. ור"ח
פירש דרבא פליג אדר' אלעזר והכי כתב ורבא חולק על רבי
אלעזר ופי' נמי לא שנו דבקעה כו' אלף בזמן שלא עברו
על זו הטומאה שהיתה עמה בבקעה ימות הגשמים אבל
עברו על זו הטומאה ימות הגשמים רה"י היא לכאן ולכאן:
ראיה

למנוע נכסיו של זה על התמורה דלא אולנין בתי השתא (ו) כדלמרי'
דרוב חולים לחיים דלחיה למימר דהדר ביה: **והס אין מוציאין**
מידו. א"כ מציאין ראייה בעדים שבריה היה: **אס בריא הוא.**
כשתעמדה בדין עליו וכו' דלולנין בתי השתא: **אמר ר' א**
ולענין טומאה דק"ל (טוה מה:) ספק טומאה כרבי' ספינו טמא ובר"ר
ספינו טהור וק"ל נמי דבקעה בימות החמה רשות הרבים
לטומאה ובימות הגשמים רשות היחיד לטומאה דמתן כו': **במחלוקת**
כי היכי דנחלקו ר' יעקב ור' נתן במתנה סתם אי אולנין בתי
השתא או בתי חוקת נכסיה הכי נמי אפליגו גבי טומאה שאס בל
אדם לבי' ושאל על שנכנס לבקעה ואין יודע מתי נכנס אי
בימות החמה וטהור אי בימות הגשמים וטמא חזין אס עמה
כשנשאל ימות החמה הן טהור הוא דלולנין בתי השתא לר' יעקב
ואס ימות הגשמים הוא טמא דבתי השתא לרבי' נתן. **דבקעה**
דלול בתי חוקת העמד טהור על חוקתו וטהור עד שיצאו עדים
ועידו שימות הגשמים נכנס: **דסן בקעה** כו'. מסויגת בגדר
כפי' ורבי' היא לשבת ואפי' היא קרפף יותר מניח סאתים
(י) לזרוק בתוכו מרה"ר חייב לטלטל אסור: **רה"ר טומאה**.
דלאו מקום סמירה הוא אבל בימות הגשמים שיש שם זרעים
אין נכנסים לתוכה והוי מקום סמירה וספק טומאה טמא: **אמר**
רבא לא שנו כו'. מילמא באפי' נפשה היא והמפרש דלמילתיה
דרי"א דלרבא קאי אינו אלף טועה דרבא בתרא הוא ו"ל לדמוק
מילתיה דרבי אלעזר ולהעמידה על פירוש רבא: **לא שנו**. דבקעה
בימות החמה רה"ר לטומאה: **אלף שלא עברו**. על בקעה זו
ימות הגשמים משגדרוה אבל עברו עליה ימות הגשמים מו לא
פקע מניה שם רה"י אפילו שגשמי ימות החמה ומיהו לעולם
רה"י לכאן ולכאן וכפרה מעלייתא היא או חומר'א דרבנן הוא. ור"ח
פירש דרבא פליג אדר' אלעזר והכי כתב ורבא חולק על רבי
אלעזר ופי' נמי לא שנו דבקעה כו' אלף בזמן שלא עברו
על זו הטומאה שהיתה עמה בבקעה ימות הגשמים אבל
עברו על זו הטומאה ימות הגשמים רה"י היא לכאן ולכאן:
ראיה

למנוע נכסיו של זה על התמורה דלא אולנין בתי השתא (ו) כדלמרי'
דרוב חולים לחיים דלחיה למימר דהדר ביה: **והס אין מוציאין**
מידו. א"כ מציאין ראייה בעדים שבריה היה: **אס בריא הוא.**
כשתעמדה בדין עליו וכו' דלולנין בתי השתא: **אמר ר' א**
ולענין טומאה דק"ל (טוה מה:) ספק טומאה כרבי' ספינו טמא ובר"ר
ספינו טהור וק"ל נמי דבקעה בימות החמה רשות הרבים
לטומאה ובימות הגשמים רשות היחיד לטומאה דמתן כו': **במחלוקת**
כי היכי דנחלקו ר' יעקב ור' נתן במתנה סתם אי אולנין בתי
השתא או בתי חוקת נכסיה הכי נמי אפליגו גבי טומאה שאס בל
אדם לבי' ושאל על שנכנס לבקעה ואין יודע מתי נכנס אי
בימות החמה וטהור אי בימות הגשמים וטמא חזין אס עמה
כשנשאל ימות החמה הן טהור הוא דלולנין בתי השתא לר' יעקב
ואס ימות הגשמים הוא טמא דבתי השתא לרבי' נתן. **דבקעה**
דלול בתי חוקת העמד טהור על חוקתו וטהור עד שיצאו עדים
ועידו שימות הגשמים נכנס: **דסן בקעה** כו'. מסויגת בגדר
כפי' ורבי' היא לשבת ואפי' היא קרפף יותר מניח סאתים
(י) לזרוק בתוכו מרה"ר חייב לטלטל אסור: **רה"ר טומאה**.
דלאו מקום סמירה הוא אבל בימות הגשמים שיש שם זרעים
אין נכנסים לתוכה והוי מקום סמירה וספק טומאה טמא: **אמר**
רבא לא שנו כו'. מילמא באפי' נפשה היא והמפרש דלמילתיה
דרי"א דלרבא קאי אינו אלף טועה דרבא בתרא הוא ו"ל לדמוק
מילתיה דרבי אלעזר ולהעמידה על פירוש רבא: **לא שנו**. דבקעה
בימות החמה רה"ר לטומאה: **אלף שלא עברו**. על בקעה זו
ימות הגשמים משגדרוה אבל עברו עליה ימות הגשמים מו לא
פקע מניה שם רה"י אפילו שגשמי ימות החמה ומיהו לעולם
רה"י לכאן ולכאן וכפרה מעלייתא היא או חומר'א דרבנן הוא. ור"ח
פירש דרבא פליג אדר' אלעזר והכי כתב ורבא חולק על רבי
אלעזר ופי' נמי לא שנו דבקעה כו' אלף בזמן שלא עברו
על זו הטומאה שהיתה עמה בבקעה ימות הגשמים אבל
עברו על זו הטומאה ימות הגשמים רה"י היא לכאן ולכאן:
ראיה

למנוע נכסיו של זה על התמורה דלא אולנין בתי השתא (ו) כדלמרי'
דרוב חולים לחיים דלחיה למימר דהדר ביה: **והס אין מוציאין**
מידו. א"כ מציאין ראייה בעדים שבריה היה: **אס בריא הוא.**
כשתעמדה בדין עליו וכו' דלולנין בתי השתא: **אמר ר' א**
ולענין טומאה דק"ל (טוה מה:) ספק טומאה כרבי' ספינו טמא ובר"ר
ספינו טהור וק"ל נמי דבקעה בימות החמה רשות הרבים
לטומאה ובימות הגשמים רשות היחיד לטומאה דמתן כו': **במחלוקת**
כי היכי דנחלקו ר' יעקב ור' נתן במתנה סתם אי אולנין בתי
השתא או בתי חוקת נכסיה הכי נמי אפליגו גבי טומאה שאס בל
אדם לבי' ושאל על שנכנס לבקעה ואין יודע מתי נכנס אי
בימות החמה וטהור אי בימות הגשמים וטמא חזין אס עמה
כשנשאל ימות החמה הן טהור הוא דלולנין בתי השתא לר' יעקב
ואס ימות הגשמים הוא טמא דבתי השתא לרבי' נתן. **דבקעה**
דלול בתי חוקת העמד טהור על חוקתו וטהור עד שיצאו עדים
ועידו שימות הגשמים נכנס: **דסן בקעה** כו'. מסויגת בגדר
כפי' ורבי' היא לשבת ואפי' היא קרפף יותר מניח סאתים
(י) לזרוק בתוכו מרה"ר חייב לטלטל אסור: **רה"ר טומאה**.
דלאו מקום סמירה הוא אבל בימות הגשמים שיש שם זרעים
אין נכנסים לתוכה והוי מקום סמירה וספק טומאה טמא: **אמר**
רבא לא שנו כו'. מילמא באפי' נפשה היא והמפרש דלמילתיה
דרי"א דלרבא קאי אינו אלף טועה דרבא בתרא הוא ו"ל לדמוק
מילתיה דרבי אלעזר ולהעמידה על פירוש רבא: **לא שנו**. דבקעה
בימות החמה רה"ר לטומאה: **אלף שלא עברו**. על בקעה זו
ימות הגשמים משגדרוה אבל עברו עליה ימות הגשמים מו לא
פקע מניה שם רה"י אפילו שגשמי ימות החמה ומיהו לעולם
רה"י לכאן ולכאן וכפרה מעלייתא היא או חומר'א דרבנן הוא. ור"ח
פירש דרבא פליג אדר' אלעזר והכי כתב ורבא חולק על רבי
אלעזר ופי' נמי לא שנו דבקעה כו' אלף בזמן שלא עברו
על זו הטומאה שהיתה עמה בבקעה ימות הגשמים אבל
עברו על זו הטומאה ימות הגשמים רה"י היא לכאן ולכאן:
ראיה

מסורת הש"ס

(א) [דקדושין ע"א: גיטין מה.].
פ"ו קדושין ע"א: ג. ס' ס' ס' ס'
פ"ו ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
ג. כ"מ ק"ל: א. ד' ד' ד' ד'
פ"ט ו' ז' ח' ט' י' י' י'
א. ו' ז' ח' ט' י' י' י'
ד' ט' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

הגהות הב"ה

(א) נב' אמר רבה הרי
מת. ג"כ ק' הוא ניקטת
התוס' והר"ש ור"ל אלכספי
(ג) דגור רבא ע"י נאשדרי:
(ד) שם אמר רבא לא
ר"ב ל"ג ואמר רבא אלף
אמר רבא וזמנין שפירט
התלמידי דר"ל דלרבא קאי
נכסו אמר רבא וזמנין שפירט
דזה לית: (א) שם של
עבדי עליה וכו':
עבדי עליה ימות הגשמים
(ד) ד"ב שפ"ה ד"ה אמר רבה
וי ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
(ה) ד"ה חולין ופי' נתן
לך בחוקת שפירט קיים ל' כ"ש
ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד' ד'
ומר בו: (י) ד"ה הוא
מוציא וכו' ודבאדי וכו'
ד"ה חולין למה: (א) ד"ה
דמתן וכו' לזרוק לרוב
במקום הרבים: (א) הו"ל
ד"ה השתא וכו' וקו' ו'
חלה נתן לה בחוקת
שהיא קיים ופולח אשתו
במחמה בחוקת שרוא
קיימ' ולא לחתנין וכו' ולא
היה לנו למטר: (א) בא"ד
אם הספינה המטורפת חייב
כ"ס: (י) ד"ה חולין וכו'
כדריה דהורא: (א) ד"ה
בימות וכו' סאתים כ"ה מנחל
אלו הן ימות הגשמים וכו'
דקתני מתקן: (א) בא"ד
וכא דקתני סופא ימות ל"ל
ד"ה חולין למה: (א) ד"ה
רשות וכו' מלחמה ודוחתיה
ורשות הרבים: (א) ד"ה
אמר וכו' משגדרוה הבקעה
לשבת אפי' בימות הגשמים
הוא: (א) בא"ד חולין
לפ"ש דחולין: (א) בא"ד
ולבד ימים המטורפת נכנסים
לכ"ה לר"י לר"י וכו' וימות
נתן בתוספתא חולין כן ימות
התמה משתקף התבואה
מחמת ימות הגשמים
משגדרוה כפי' ע"ה נתקן:

מוסף רש"י

פי' מוציא מיד מי. הוה
נכסו למחרת ולא שיר
לכ"ה דק"ל כפי' חזק
שאין מתנו מזה אל מחר.
דג"ל דמיה מלמ' שיר
מדי דמיה חמת מיה
היה ולא שיר חזק מתנו
התם. ועבדי הוא חזק
ש"מ היינו וכן אמרם בריא
היה מן מולת נכסיו מיד מי
ועדו: (א) הוא מוציא
מירידתו. אס עמדו והחוקין
נכסיהו ואין לר' לישא
ראיה שהיה ש"מ ואפילו
הוא בריא כשניו בשעת
חזרה לא לחתנין מהשתא
בריא משתקף כשעת חמת
נמי בריא: (א) אס בריא
הוא. כשניו כשעת חזרה,
עלוי להביא ראיה. וז'
לא מיחו מחוקתו ל"ה כ'
השתא: (א) בימות החמה.
אל שאין לו זמנין רשות
היחיד לשבת. דהא לאו
היך מחוקתו כן לבי' הוא.
לכ"ה כדרי' ורשות הרבים
לטומאה. וספיקו טהור,
דהא לאו מקום סמירה
הוא. שיש בו נכסין נכנסים
לה. דספק טומאה למת'
המטה מחוקתו אל האס
סמירה כיון וזמניה היא
נעמלה. דבמקום סמירה
עלמה לנכסין חזקין וזמנין
אסן דן לר' נתן. וע"ה ו'
בימות הגשמים. שהיא
ודעה אין אדם נכנס לה
(א).